

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ «Τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν»

Ὁ Χονδρογιάννης, ὁ Γιακούμαρος* «Ὠμοίαζεν ὡς ἓνα μικρὸν παιδί»

Τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν μου διηγήθηκε ὁ εὐλαβέστατος Ἱερομόναχος Προκόπιος, νῦν τυφλὸς καὶ γηροκομούμενος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παρακλήτου.

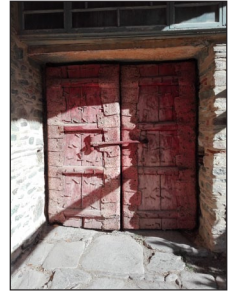
Ἐπῆρχεν ἓνας ἄνθρωπος στὸ νησί Πάρος, ἀπλοῦς καὶ ταπεινός, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἰωάννης Γιακούμαρος καὶ μὲ τὸ παρατσούκλι «Χονδρογιάννης», διότι εἶχε χονδρὰ πόδια. Ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Περιουσία μεγάλη δὲν εἶχε. Καὶ ὅσα εἶχε τὰ ἄφησεν ὅλα εἰς τὰς τρεῖς ἀδελφάς του. Κατήγετο ἀπὸ τὴν περιφέρειαν Καμπί-Μάγγανο. Ἐκοιμήθη τὸ 1918.

Ἄρκετὰ ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του ἔμενεν ὡς δόκιμος ἢ ὡς ὑπηρέτης τῆς Μονῆς. Ἐβοήθη εἰς τὰ Μετόχια.

Εἶχεν ὁ εὐλογημένος μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τὸν Προφήτην Ἥλιαν. Ἐκτίσε τρία ἐξωκκλήσια, ἀφιερωμένα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Προφήτου, εἰς τὴν θέσιν Γουλιανοῦ, εἰς τὸ ὑψηλὸ βουνό, εἰς τὰ Μούκινα. Ὅπου καὶ ἐὰν ἐπήγαινε διηγεῖτο τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ πυρφόρου Ἀγίου. Παρ' ὅλον πὸ οἱ Προεστῶτες τῆς Μονῆς δὲν τὸν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, αὐτὸς διεκρίνετο διὰ τὴν ταπεινῶσιν καὶ καθαρότητα τῆς καρδιάς. Ὠμοίαζεν ὡς ἓνα μικρὸν παιδί.

Κάποια ἡμέρα, παρὰ τὴν θέσιν Καμάρεις, ἔναντι τῆς Λογγοβάρδας, ὅπου ὑπάρχουν μερικαὶ «κατοικίες», ἐκάθητο εἰς μίαν πεζούλαν καὶ ἐκουβέντιαζε μὲ ὠρισμένας γυναῖκας. Διηγεῖτο «ἀγιοτικά» διὰ τὸν Προφήτην Ἥλιαν, διὰ τὴν Παναγίαν. Τὴν ὥραν ἐκείνην τὸν εἶδεν ἓνας Μοναχός, καὶ συλλογισθεὶς πονηρά, ἀνέφερον εἰς τὸν Ἠγούμενον Ἱερόθεον Βοσινιώτην τὸ γεγονός.

Ἐρχόμενος ὁ Χονδρογιάννης εἰς τὸ Μοναστήρι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εὔρεν τὴν Πύλην κλειστήν. **Τί** νὰ ποιήσῃ; **Ἡ** ἀπλότης καὶ ἡ πίστις, ποῦ εἶχε πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν προσευχὴν, βέβαιος ὅτι κάποιος θὰ ἤνοιγε τὴν Πύλην. **Ἦ**ρχισεν, λοιπόν, νὰ κάνῃ γονυκλισίας ἐκεῖ, ἐμπρὸς εἰς τὴν Πύλην, προσευχόμενος.

- «**Καὶ** Κυρά μου Παναγία, ἔλεγεν, ἄνοιξε τὴν πόρτα. **Καὶ** Κυρά μ' Παναγία ἄνοιξέ μου».

Σὲ μία στιγμή – ὦ τοῦ θαύματος! – ἡ Πύλη ἀνοίγει αὐτομάτως! καὶ ὁ Χονδρογιάννης εἰσέρχεται ἐντὸς τῆς Μονῆς καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ οὐδεὶς κατηυθῆνθη πρὸς τὴν κέλλαν του.

Τὸ πρῶτ' εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπαρουσιάσθη ὡς κομήτης εἰς τὸν Ὅρθρον.

Ἐἤγουμενος ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει του ἠπόρησεν.

- **Π**οῦ ἦσον Χονδρογιάννη; **Τί** ἔκανες; – τὸν ἠρώτησεν.

- **Γ**έροντά μου πῆγα ἐκεῖ κι ἐκεῖ. **Ἔ**κανα αὐτὸ κι αὐτό...

- **Κα**λά, τί δουλειὰ εἶχες καὶ συνεζήτεις μὲ τὶς γυναῖκες;

- **Καὶ** Γέροντά μου ἔλεγα ἀγιωτικὰ λόγια.

Καὶ Γέροντά μου, συγχώρεσέ με, δὲν ἔκανα κανένα κακό. **Συγχώ**ρεσέ με, καὶ ἐφίλει τὰ χέρια ὁ ἀπλοῦς, ὁ ἰδὼν θαυμαστὰ πράγματα καὶ θεάματα Χονδρογιάννης.

Κάποτε συνοδεύων ἓναν ἐπίσημον ἐπισκέπτην τῆς Μονῆς μὲ τὸ ζῶον, τοὺς ἐπρόλαβε ἡ βροχὴ στὸν δρόμον. **Ἐ** Χονδρογιάννης ἔδωσε τὴν ὀμπρέλλαν στὸν ἐπισκέπτην καὶ ὁ ἴδιος ἐβάδιζε, ἀλλά... (τὶ παράδοξον) χωρὶς νὰ βρέχεται! **Μέ**χρι τῆς ὥρας ποῦ εἰσηλθαν στὴν Πύλην τῆς Μονῆς.

□

(*) Ἱερομονάχου Ἰωαννικίου Κοτσώνη, Πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ἐκδόσεις Ἱεροῦ Γυναικείου Ἡσυχαστηρίου «Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», Κουφάλια Θεσσαλονίκης, 1993, σελ. 28-30. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.